

ПО-СИЛНО ОТ ДУМИТЕ

Полировачното отделение в завода беше отделено от работилницата със стъклени стени. Сух полировачен и стоманен прах се беше наслоил върху стъклата и беше ги направил матови. Нищо не се виждаше какво се върши там. Пожари от искри бързо осветляваха стъклената клетка и по прозорците се мерваха сенки нито на хора, нито на призраци. Непрекъснат шум се носеше из клетката.

Работата с сухия полировачен камък малцина издържаха. Само след половин година хората се указваха вече полумъртви. Те ставаха бледни, не приказливи. Човешка и жива в тях оставаше единствена само злобата. Най-много след година всички напушаха работата. Събираха инструментите, хвърляха залпове от проклетия на стъклената будка, плюваха и си искаха сметката.

Задържа се само един. Той беше старец. Неговите кости бяха херкулесовски, ръст извънредно висок, гърди много широки.

Някога си той е бил най-добрия борец в града, сякаш даже глезеник на живота.

Сега той има същите херкулесовски кости, но мускулите са изсъхнали и гърдите хлътнали. Главата му започнала да побелява, но прахът е похабил белотата и косите са станали сиви като пепел.